

— Te rog, vulpe! șoptesc eu. Dă-mi putere, așa cum au făcut celelalte animale-fantomă de dinaintea ta.

Într-o clipă, când ploaia se întetește, strigătele se transformă în chițâieli, iar copiii fug înăuntru.

— Pssst! Aici! se aude o voce de sub cupola de crengi care izvorăsc din trunchiul aflat în mijloc.

— Vulpe? spun eu, în timp ce mintea îmi aleargă. Dar ești doar...

— Vino repede la adăpost! se aude iar vocea. Nu trebuie să ne vadă cineva!

Privesc printre crengi la silueta chircită în mijloc, încercând să zăresc culorile strălucitoare. Dar o mână se ițește dintre ramuri și mă trage înăuntru, unde un băiat cu părul scurt, cu tunsoare afro și cu geacă de camuflaj se uită la mine cu ochii mari.

— Ești OK? întreabă el. L-am văzut pe Joel cum te-a izbit – și mie îmi face mereu chestii de-astea.

— Sunt *bine*.

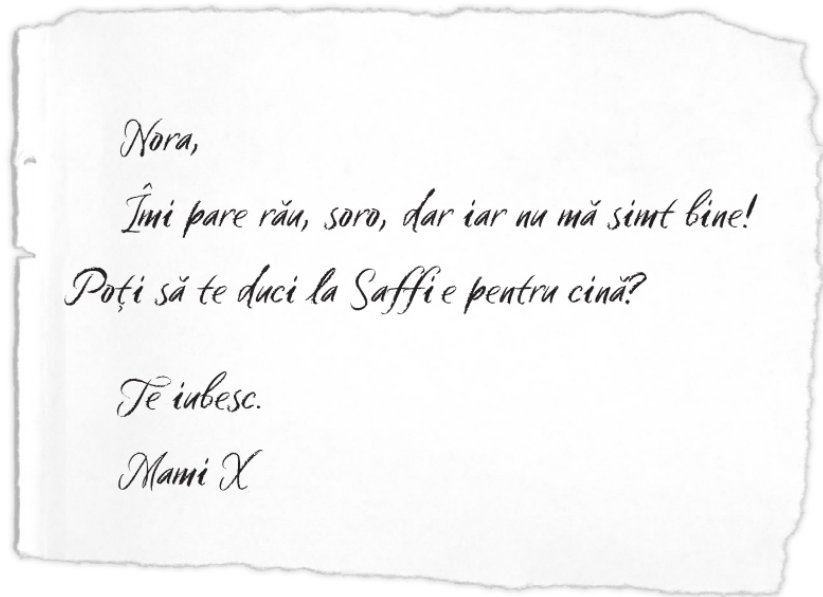
Mă eliberez din strânsoarea lui, cu ochii la cupola de crengi din jurul nostru. Parcă e o altă lume aici, înăuntru. Strigătele de la locul de joacă s-au estompat și nu mai aud decât respirația mea întretăiată și căderea stropilor de ploaie pe copac. În jurul meu văd crengi cu boboci mici, care încadrează trunchiul răsucit din mijloc și pe băiatul care se uită la mine de parcă aș fi pășit ceva, dar n-am pășit.

— Tu ești Nora, nu? Nora Frost, din a cincea?

Îl ignor și privesc poalele copacului, unde trunchiul a crescut printre pietrele de pavaj care, împinse de rădăcini în sus, au fost răsturnate pe-o parte.

Vulpea-fantomă nu se vede pe nicăieri, așa că trec pe lângă băiat și ies, uitându-mă la siluetele estompate ale celorlalți copii, care aleargă acoperindu-și capetele

Apăs frânele și parcurg cât pot de încet bucata de drum până la ușa de la intrare, apoi mă mișc și mai încet când îmi pun bicicleta în șopronul construit de noi în curtea din față, lângă tomberoanele pe roți. Curând însă, nu mai am încotro și trebuie să citesc biletul pe care mama mi-a trecut numele cu scrisul ei tremurat.

Privesc pupicul de lângă semnătură și-mi doresc să-l pot simți în realitate.

Saffie este una dintre fetele de la mine din clasă cu care obișnuiam să mă joc. La început, mergeam acasă la ea ca

s-o las pe mama să respire când simptomele erau intense. Saffie locuiește cu mama și cu tatăl ei într-o casă mare și toți mănâncă niște colțunași numiți *pierogi* și *Polskie naleśniki* – așa cum se spune clătitelor din Polonia. Și după aceea ne plimbam cu bicicletele pe strada ei până când se întuneca și era momentul să plec acasă.

Nu prea mai vorbesc cu Saffie, așa cum nu mai vorbesc cu nimeni din clasa mea. Ultima dată când am fost acasă la ea, am auzit-o șușotind cu părinții ei despre mama și întrebându-i dacă se simte bine. Și am început să observ că mereu mă lăsa să câștig întreceri și că vorbea cu mine aproape în șoaptă, ca și cum n-ar fi vrut să mă sperie. Și știu că o făcea din bunătate, dar nu mi-a plăcut. Eu sunt *bine* și mama e *bine* și totul e *bine*. N-am nevoie să mă mai duc la ei, chiar dacă mama crede că încă o fac.

Deschid încet ușa și intru în living pășind pe vârfuri. Mama a lăsat televizorul pornit și mă întreb dacă nu cumva asta a provocat o După-amiază Rea. Câteodată e din cauza unei vorbe spuse de cineva sau a unui zgomot puternic ca atunci, în supermarket, iar alteori se întâmplă pur și simplu.

Sting televizorul, pășesc încetișor și rămân la piciorul scării, cu urechile ciulite.

Ușa de la camera mamei este închisă și în toată casa e liniște. Cândva, de mult, ușa ei era deschisă tot timpul.

Mami,
Și eu te iubesc.
Nora X

Mă tot aștept ca vulpea-fantomă să dispară, dar nu o face. Rămâne atât cât îmi mănânc eu cina, deși nu se atinge de a ei – poate din cauză că vulpile-fantomă nu au nevoie de mâncare. Și, când mă duc la culcare, se încolățește pe covorul din camera mea.

— Îți mulțumesc că stai cu mine, șoptesc.

Ochii ei galbeni mă privesc ca și cum ar putea să vadă drept în locul acela rece din pieptul meu, cel unde mă simt singură, deși sunt *bine*. La urma urmei, eu am ales calea asta. Din pat, întind iar mâna spre ea și, de data asta, se apleacă în față foarte puțin, atât cât să-și împingă o dată în palma mea fruntea ei făcută dintr-un „nimic rece”.

5

Zorii se strecoară pe după perdele și mă trezesc brusc dintr-un vis despre o mare cu valuri uriașe care încearcă să mă răstoarne. Inima deja îmi bate atât de repede, că parcă încearcă să iasă din piept, mă întorc pe-o parte și dau nas în nas cu vulpea-fantomă – e în picioare pe patul meu și gâfâie, așa că dinții ei ascuțiți lucesc în lumina dimineții.

Țip și-mi acopăr imediat gura cu palma, pentru ca zgomotul să n-o trezească pe mama. Vulpea-fantomă dansează în cerc pe pat, așa că lăbuțele ei „grele-goale” mă fac și pe mine să mă simt „grea-goală”. Cotrobăi după ochelari și mă ridic în șezut, iar ea sare de pe pat.

— Nora! Nora Frost!

Întorc capul și văd geaca de camuflaj a lui Kwame, care încearcă, neîndemânatic, să-și scoată propria bicicletă din curtea cu piticii de grădină. Vulpea-fantomă latră fericită, așteptându-l să ne prindă din urmă, nu se știe din ce motiv.

Apăs frâna.

— Nu mai țipa, îi spun aproape șuierând printre dinți. O să-i trezești pe toți!

Pedalează pe partea mea de stradă și se oprește lângă mine, cu puloverul pus pe dos și cu casca nefixată.

— Te-am văzut de la geam; deja sunt treaz de vreo jumătate de oră, și bunicul la fel. Unde te duci?

Mă uit la vulpea care acum tropăie fericită în partea de sus a străzii. Kwame se uită și el în aceeași direcție, iar eu îi cercetez ochii care privesc dincolo de punctul în care o vulpe care sclipește în culorile curcubeului se îndepărtează pe pista pentru biciclete.

— Nu mai contează! oftez eu și o iau din loc.

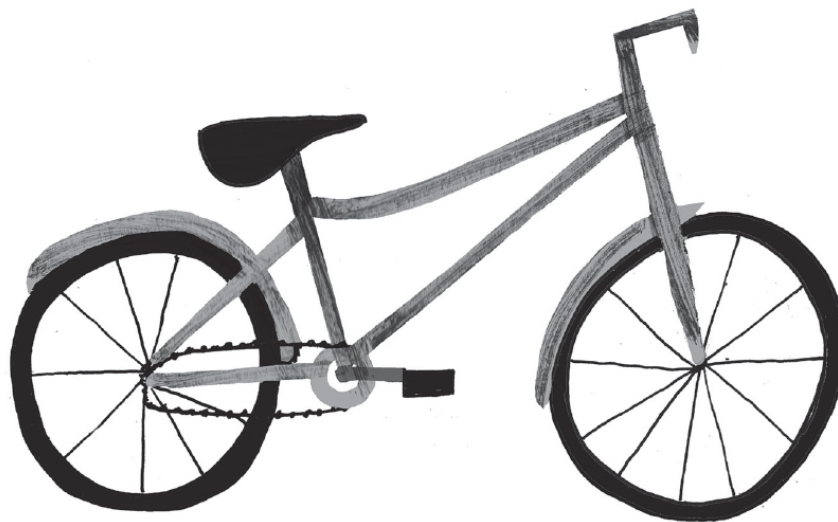
— Hei, așteaptă-mă!

Îl aud străduindu-se să-și fixeze picioarele pe pedale și măresc viteza, ocolind pe pistă astfel încât să ajung la copaci, unde caut vulpea, care acum pare că a trecut deja în altă lume, atât e de departe, ca o stea care țâșnește pe cer.

— Așteaptă! strigă iar Kwame din spatele meu.

— Du-te înapoi acasă! strig și eu peste umăr. Ți-am zis că n-am nevoie de tine!

Am nevoie doar de bicicleta mea cu douăsprezece roțițe zimțate și cu barele vopsite în roșu-viteză. Mama mi-a cumpărat-o când am împlinit nouă ani și este cel mai bun lucru pe care îl am pentru că e a mea. Îmi apăs picioarele pe pedale și mă simt de parcă mi-ar fi crescut aripi. Ghidonul este jilav de rouă, iar dimineața e neclintită ca o pictură pe care o aduc la viață. Mersul pe bicicletă mă face să mă simt

12

Mă uit la secundele care trec – *tic, tic, tic* – până la pauza de Sănătate și Sport de luni după-amiază, ca să evadez iar din clasa caldă în ziua asta cenușie. Încă mă gândesc cum am ajuns târziu și găfâind, la felul în care Doamna Omar s-a uitat la ceasul de perete și a oftat în timp ce-mi dădea un cartonaș roșu pentru întârziere – al treilea pe luna asta, ceea ce înseamnă o scrisoare pentru acasă.

Toată clasa s-a uitat la mine cum m-am așezat hotărâtă pe scaun, chiar dacă unii colegi șușoteau acoperindu-și gura cu palma.

Când în sfârșit se face ora 2:15, ies și simt că umezeala rece îmi face bine. Norișori de ceață zăbovesc la capătul locului de joacă, ca și cum cineva i-ar fi șters acestuia marginile.

Ar trebui să alerg pe acolo împreună cu ceilalți copii din anul meu ca să fiu în formă; în schimb, alerg spre cireșul japonez al lui Kwame, plonjez sub crengi și mă răsucesc, uitându-mă după Kwame – dar el nu e acolo. Stau puțin pe vine, în timp ce gândurile mi se învârt în cap, amestecând ce a spus Bill cu ce a spus bunicul lui Kwame. E atâta liniște aici, așa că atunci când aud un strigăt venit din afara coconului-copac, aproape că mă bucur să ies.